

РЕШЕНИЕ

№ 194

гр. гр. Д., 06.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Д. в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Галатея П. Ханджиева Милева

Членове: Диана Г. Дякова
Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разглежда докладваното от Жечка Н. Маргенова Томова Въззивно гражданско дело № 20213200500506 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по въззивна жалба вх.№ 268232/02.07.2021 г. от СТ. М. Н. ЕГН ***** от село К., ***, чрез назначения процесуален представител адв.Н.В., срещу решение № 260440/28.06.2021 г. По гр.д.№ *82/2020 г. на РС-Д., с което е отхвърлен предявения от нея срещу М. Й. Н. ЕГН *** от село К., ***, иск за осъждане на ответника да заплати на ищцата сумата от 1250 лева /частичен иск от цялото вземане за 18 000 лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди в периода от раждането ѝ на 01.02.2001 г. до 29.07.2020 г., изразяващи се в претърпени душевни страдания и терзания, чувство на наранено достойнство и липса на уважение от останалите хора в нейната среда; лишаването ѝ от възможност да общува с баща си, да има емоционална връзка с него, да чувства неговата грижа и внимание, морална опора и подкрепа; лишаването ѝ от уюта и сигурността, които дава бащата, от възможността да израсне и да се развива в нормално и здраво семейство, които никога не биха могли да бъдат заменени от усилията на баба ѝ, причинени от виновните и противоправни действия/бездействия на ответника – изоставяне на новороденото дете без

родителска грижа от ответника като баща и изразяване на безразличие към неговото съществуване; непризнаване на бащинството по отношение на ищцата.

Въззивникът намира решението за неправилно, немотивирано и необосновано, постановено при нарушения на материалния и процесуалния закон, аргументирайки се с доводи за противоречие между мотиви и решение. При извод за наличието на претърпени неимуществени вреди, необосновано районния съд приел липсата на противоправност в бездействието на ответника да припознае ищцата, при позоваване на самия съд на Конституцията на Р България и чл.7, ал.1 от Конвенцията за правата на детето, регламентиращи правото на детето да бъде отглеждано от своите родители и задължението на родителите да отглеждат и възпитават децата си. Излага твърдения по факти, въведени в предмета на спора с исковата молба /относно знанието на ответника за бременността на майката на ищцата/ и извежда извод за съзнателно и умишлено нанесени вреди. Иска отмяна на решението и уважаване на частичния иск

При данни, че постановеното неизгодно за въззивника решение му е съобщено на 02.07.2021 г., въззивната жалба, се явява подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от процесуално легитимирано лице, с правен интерес от обжалване на неизгодното за него първоинстанционно решение.

По жалбата не е подаден писмен отговор от М.Й. Н.

По повод жалбата Д.кият окръжен съд разгледа съдържащите се в нея оплаквания, становището на противната страна и с оглед на тях и събраните по делото доказателства, в рамките на правомощията си по чл.269 от ГПК провери обжалваното решение и основателността на исковете, като приема за установено следното:

Атакуваното решение е постановено от надлежен орган, функциониращ в надлежен състав, в пределите на правораздавателната му власт, в писмена форма, подписано, като волята на съда е изразена по начин, който позволява да се изведе нейното съдържание.

Предмет на гр.д.№*82/2020г.на ДРС е осъдителен иск на СТ. М. Н. ЕГН ***** от село К., ***, срещу М. Й. Н. ЕГН ***** от село К., ***, за репарирание на неимуществени вреди в размер на сумата от 1250 лева /част от сумата от 18 000 лева/, претърпени в периода от раждането на ищцата на

06.02.2001г. до 29.07.2020г., изразяващи се в душевни страдания и терзания, чувство на наранено достойнство и липса на уважение от останалите хора в нейната среда, лишаването ѝ от възможност да общува с баща си, да има емоционална връзка с него, да чувства неговата грижа и внимание, морална опора и подкрепа; лишаването ѝ от уюта и сигурността, които дава бащата, от възможността да израсне и да се развива в нормално и здраво семейство, които никога не биха могли да бъдат заменени от усилията на баба ѝ, причинени от виновно и противоправно деяние на ответника – непризнаване на бащинството по отношение на ищцата, изоставянето и без родителска/бащина/ грижа и безразличие към нейното съществуване.

Искането за обезщетяване на неимуществени вреди е обосновано/искова молба вх.№12384/20.07.2020г., уточняващи молби вх.№260208/12.08.2020г. и вх.№266779/01.12.2020г./ с твърдения, че със съдебно решение № 85 /13.04. 2020 г. по гражданско дело № ***/2019г. по описа на Окръжен съд - Д. по иск на ищцата е установен произходът ѝ от ответника М. Й. Н., който не я е припознал като своя дъщеря след раждането и. С това негово решение ответникът отказал да изпълнява задълженията и отговорността си на родител, съзнателно я лишил осемнадесет години от правото да бъде записана в удостоверението за раждане с неговите имена, лишил я от родителска обич, грижа и бащина подкрепа, от възможност да се познава с другите му две деца, родени от брака му. Живеели в едно село, но той съзнателно нито веднъж не ѝ казал една дума, не я попитал как е, не ѝ казал дори "здравей"; само я гледал с празен поглед, който не изразявал заинтересованост или съжаление. За него тя не съществувала. Срещали се случайно на обществени места или се разминавали по улиците - мълчанието му и мрачните погледи за нея били живи въглени, които я изгаряли. Страдала, плачела и се питала с какво е по - различна от другите му деца, изхвърлил я от живота си още като малко и беззащитно бебе. За биологичните си родители тя била непосилно бreme и товар, от които са се отказали от самото ѝ раждане. Ищцата била отгледана от своята баба М. И. Г. – единственият ѝ близък човек, запознат с душевните ѝ страдания и тревоги. С факта, че не я е припознал за своя дъщеря след раждането и, съзнателно я лишил от отглеждане и възпитание, от бащини грижи, с безразличието към нейното съществуване, начина на живот който той и избрал като непризнато и изоставено дете, и причинил неимуществени вреди- душевни страдания и терзания. Станала обект на клюки и подигравки,

детското и достойнство било накърнено, била унижавана и обиждана, лишена от възможността да общува с баща си, да има емоционална връзка с него, да чувства неговата грижа и внимание, морална опора и подкрепа, лишена била от уюта и сигурността, които дава бащата, от възможността да израсне и да се развива в нормално и здраво семейство.

В срока по чл.131, ал.1 ГПК, с начало 04.01.2021г., когато са му връчени преписи от исковата молба и приложенията, ответникът не е подал отговор на исковата молба. Депозираният такъв с вх.№265152/26.03.2021г., т.е. след срока по чл.131 от ГПК, съдържа становище за неоснователност, което се поддържа и в хода на делото, както твърдения за факти по спора. Ответникът отрича да са налице негови виновни противоправни действия/бездействия, следствие на които за ищцата да са настъпили сочените от нея неимуществени вреди, че като не е припознал ищцата след нейното раждане съзнателно я е лишил от отглеждане, възпитание и бащини грижи и е избрал начин на живот за нея като непризнато и изоставено дете, следствие на което тя е станала обект на обиди, подигравки, накърнено детско достойнство, унижаване и обиждане през последните 20 години. Твърди да не е знаел за бременността на майката при тяхната раздяла, да не е знаел, че ищцата е негова дъщеря до момента в който се запознал с ДНК-експертизата по гр.д. №***/2019г. Излага и, че преди 20 години с майката на ищцата М. К. заживяли заедно в дома на неговите родители за не повече от два месеца, не били сключвали брак, разделили се поради несходство в характерите. Тя се изнесла от дома на родителите му при негово отсъствие, повече лично не я е чувал и виждал. Седмица-две след като се била изнесла заживяла със С. К. в с.К.. Когато ищцата била на **години започнали подмятания, клюки, че ищцата е негова дъщеря, на които той не обръщал внимание, тъй като ако имало нещо такова майка и щяла да го потърси, да заведе дело за установяване на произход, да го осъди за издръжка. Тя живеела със С. К. и като майка най-добре знаела кой е бащата на С.. От свои познати чувал, че ищцата е кръстена на С. К.. Останал изненадан от ДНК-експертизата, но я приемал. Не обжалвал решението. След влизане в сила на решението за установяване на бащинството му, ищцата завела дело за издръжка, приключило със споразумение, предложено от него, въпреки лошото му финансово състояние. Имал две деца от съжителството си на семейни начала-момиче на *години и момче на *години, нямал собствен дом, и той и жена му

имали кредити, които спрели да обслужват. Няма вина, че С. се е чувствала по описани в исковата молба начин. Поведението и бездействието на нейната майка били причина изобщо да не предполага, че е баща на С..

Искът черпи правното си основание от разпоредбата на чл.45 от ЗЗД. Фактическият състав на отговорността по чл.45 от ЗЗД включва четири кумулативно дадени елемента: противоправно поведение/действие или бездействие/, вреда, причинна връзка и вина. Елемента вина се предполага по силата на оборимата презумпция на чл.45, ал.2 от ЗЗД и докато не бъде оборена от ответника. Останалите три елемента подлежат на доказване и доказателствената тежест се носи от ищеца. Липсата на който и да е от четирите елемента има за последица неангажиране отговорността на ответника, респ. води до неоснователност на иска.

Фактическата обстановка правилно е разкрита от районния съд.

Установено е, не е било и спорно по делото, че ищцата СТ. М. Н. е родена на ***г. от майка М. С. К. с неустановен произход от баща. В акта за раждане е била записана с имената С. М. С.. Произходът и от ответника като баща е установен със съдебно решение № 85/13.04. 2020г. по гр.д. № ***/2019г. на Окръжен съд - Д. по предявен от навършилата пълнолетие С. иск по чл. 69 от СК. С определение от 28.10.2020г. по гр.д.№ *23/2020г. е одобрена постигната между страните спогодба за плащане от ответника на ищцата на издръжка в размер на 2000 лева за периода 14.06.2018г. – 30.06.2020г.

Според свидетелката М. И. Г. /баба на ищцата по майчина линия/, дъщеря ѝ/майка на ищцата/ и ответникът живели заедно от месец май 2000г. до 30 септември 2000г.. Когато се разделили дъщеря и била бременна, бременността ѝ вече била видна, тя няколко пъти била ходила на лекарски консултации с техни приятели, ответникът знаел за бременността, майка му ѝ била купила по-широки дрехи. След раздялата ответникът не се интересувал за хода на бременността. Техен съсед му казал за раждането, за да признае детето, но той не проявил интерес и на третия ден детето било записано на името на майката. Тя имала пет деца от различни бащи. ***През две-три години се сещала за детето си, основно заради свои нужди, но с времето С. се отчуждила и когато била в пети – шести клас отказвала вече да контактува с нея. Когато за кратко си идвала свидетелката и казвала, че трябва да докаже

бащинството на С., но тя казвала, че не я интересува. Отношението на ответника към детето било „никакво“ – минавал и заминавал, не се интересувал от него по никакъв начин. Живеел през две улици в същото село, но нито веднъж не се заинтересувал как живее С., какво яде, с какво е облечена, ходи ли на училище, не ѝ казал „здравей“, не я попитал как е. Свидетелката не била разговаряла с него по повод произхода на детето, не му била казвала, че С. му дъщеря, но той знаел и нищо не направил. Още в детската градина на С. започнало да ѝ прави впечатление, че баба ѝ я води и взима, а не майка и татко, както другите деца. С времето децата научили, че тя е „непризнато“ дете и майка ѝ я е изоставила и не се интересува от нея. От родителите си децата знаели кой е бащата на С. /селото било малко/. Тя споделяла с баба си, че децата ѝ се подиграват в училище, не искали да дружат с нея, защото не си знаела бащата. Всичко това се отразявало много зле на С. - имало периоди, в които не искала да ходи на училище, отказвала да се храни, плачела. Тези прояви започнали, когато била на седем години, в първи клас. Тогава свидетелката ѝ разказала истината за баща ѝ. С. и дъщерята на ответника пеели заедно в читалището и секретарят помолил да не казват нищо за баща ѝ, защото неговата дъщеря не знаела, за да не я разстройват и да не се създават конфликти на обществени места. Според свидетелката дъщеря и заживяла в нейния дом със С. К., когато детето било бебе – през есента на 2002г., преди това двамата не са имали връзка, близките му не искали дъщеря и защото имала дете, затова дошли у тях.

Свидетелката Ж. Д. Г., съученичка и приятелка на ищцата, присъствала при два случая, когато ищцата се почувствала зле във връзка с неустановеността на произхода и от баща. Когато в 10клас във *** в гр.Д. подавали документи за стипендия, станало объркване с удостоверенията, секретарката в училището казала на С. „не стига, че майка ти те е изоставила, ами и баща нямаш“. С. се почувствала зле, започнала да трепери и излязла притеснена, че другите съученици ще научат. Миналата година/разпита на свидетелката е проведен на 28.05.2021г./когато двете подавали документи в Бюрото по труда, С. не могла да се регистрира. Не знаела, че имената и са сменени/след установяването съдебен ред на произхода и от ответника/. Жената, която отговаряла за регистрацията с влизането си от друг кабинет казала „коя е тази, която не си знае имената“. На С. и станало доста нудно, притеснила се, изчервила се, не знаела как да реагира.

Според свидетелят Р. С. К. /вуйчо на ищцата, брат на майка и/ ответникът знаел, че С. му е дъщеря, живеели заедно със сестра му, тя се прибрала бременна в шестия месец. След раждането на С. сам свидетелят му казал, че независимо, че не живеят заедно, следва да поеме отговорност към дъщеря си, но той нищо не му казал. Имало конфликт по този повод между тях двамата. Ответникът отричал да е баща на С.. Роднините му разпространявали в селото слух, че свидетелят е баща на детето. Сам ответникът му бил казал, че С. е негово/на свидетеля/ дете, заради което му нанесъл побой, ходил у тях, счупил няколко прозореца, бил съден за това. След като се разделила с М. Сестра му живяла с едно момче С., когато племенницата му била на около година и половина. След това не полагала грижи за С.. майка му я отгледала.

Свидетелят Г. Н. Т. /съжителстващ със сестрата на ответника/ твърди да знае, че М. и М. живели заедно 5-6 месеца. Изчезнали пари от майката на М., които майката на ищцата била взела за адвокат на брат си. Тогава се скарали, разделили се, майката на ищцата след месец-два заживяла със С.. В селото се чуло, че С. е записана на този С.. Свидетелят не е знаел, че М. е бременна. М. и С. живеели в една „крайна“ къща. Не знае да са живели в къщата на майка и. Година след раждането на детето се разделили. След С. М. имала друг мъж от Д.. М. никога не бил говорил, че има дете от М.. Бабата на ищцата никога не била казвала, че С. е дъщеря на М..

Свидетелката А. Г. А. от 2003г. живее на съпругески начала с ответника. Имали две общи деца-момиче на *години и момче на * години. Преди около 5 години с нея се свързала бабата на С.. Казала и, че има вероятност да съди М. за бащинство. Свидетелката я поканила да разговарят, ако детето е негово всичко да стане по доброволен начин. Бабата на ищцата дошла да си взема мляко от кравефермата, в която работели тя и М., разговаряли, но след това никой не дошъл да решат проблема. Преди бабата на ищцата да се свърже със свидетелката съпругът и не бил и споделял да има съмнения, че С. е негова дъщеря. Казал и, че е живял с майката на С. 3 месеца. Свидетелката знаела от съпругата на брата на майката на С., че до раждането на С. майка и е живяла със С. при брат си.

Свидетелката М. Й. Н. е сестра на ответника, живеела в гр.Б., но веднъж месечно си ходела на село. Знае, че брат и живял с майката на ищцата 3-

4месеца, било през лятото, излизали заедно на заведение, на свидетелката не направило впечатление майката на ищцата да е бременна, пиела и пушела. След като се разделили с брат й, майката на ищцата заживяла с мъж на име С., по време на съжителството и с който се родило детето. Мислели, че е кръстена на С.. С него живяла година и нещо след раждането на С.. Никой не бил гонил майката от дома на родителите и, когато си тръгнала тях ги нямало, казала на брат и, че и трябва пари, той казал да си вземе от общите им пари, тя взела от техните 100лева и всички пари от рентите на майка и баща и. Брат й не споделял той да е баща на детето.

Събраните по делото доказателства установяват, че ответникът е знаел за раждането на ищцата на 06.02.2021г., с чиято майка е съжителствал към лятото на 2020г. без граждански брак, не е обявил бащинството си, не е имал родителски отношения с ищцата от раждането и. Принципно, произходът/както от бащата, така и от майката/ е биологична връзка, която придобива правно значение само ако бъде установена чрез посочените от закона способности- чл.60, ал.1 и 2, чл.61, 64, 68, 69 от СК. Способите за установяване на произход от бащата са предположение за бащинство, иск за установяване на бащинство и припознаване. Презумпцията за бащинство действа при точно определени предпоставки и в случая те не са били налице, тъй като между майката на ищцата и ответника не е имало законен брак.

Ако няма предпоставки за презумпция за бащинство, произход от бащата се установява с иск по чл.69 от СК. Бащата обаче не може да предяви иск за установяване на бащинство, такъв може да бъде предявен от майката в тригодишен срок от раждането, или от детето до три години от навършване на пълнолетие. Като способ за установяване на произход от бащата припознаването е строго личен, формален и декларативен акт- обявява факта на бащинство, а не го създава. Без значение е дали припознаващия е действителният биологичен баща на детето. Законът дава превес на закрилата на детето и необходимостта то да има родител пред непременно установяване на фактическата действителност. Адресат на припознаването може да бъде само дете с неустановен произход. Несъмнено, с оглед собственото му чувство за самоопределеност, семейна връзка и родова принадлежност, с оглед самочувствието му в социалната среда, в която ежедневно попада, всяко дете би се чувствало по-спокойно и комфортно при установен произход от бащата, дори и когато родителят по една или друга причина не изпълнява

своите задължения.

След навършване на пълнолетие ищцата е установила, че произхожда от ответника и решението на съда се прилага с обратна сила, от момента на раждането и, т.е. ответникът е биологичен родител-баща на ищцата. Той не е упражнил правото си да припознае детето си-ищцата, обявявайки биологичната връзка помежду им още с узнаването на раждането и или по-късно/за припознаването няма срок/, в следствие на което обявяване за него ще възникнат родителски права и задължения. Само противоправно деяние /действие или бездействие/ обаче е основание за ангажиране на деликтна отговорност. Не извършването на припознаване не може да бъде окачествено като противоправно, тъй като се касае за предоставена на правните субекти правна възможност, която зависи от свободната им преценка дали и кога да бъде упражнена или въобще да не бъде упражнена. Според разпоредбата на чл. 64 от СК всеки родител може да припознае своето дете. При липса на задължение на ответника като биологичния родител да припознае детето си, единият от иманентните елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане- противоправността, липсва. Неупражняването на право не е противоправно. Деликтната отговорност се поражда при наличието на конкретно установено противоправно деяние, което се намира в причинна връзка с виновното поведение на дееца и настъпилите неимуществени вреди. В настоящия случай сочените от ищцата деяния, като източник на претърпени вреди не са противоправно осъществени от ответника. След като с оглед на това се явява липсата на един от кумулативно дадените елементи от състава на непозволеното увреждане, съдът е аргументиран да постанови решение, с което да отхвърли иска.

При така установеното, на основание чл. 272 от ГПК обжалваното решение следва да бъде потвърдено и при препращане към мотивите на РС-Д..

С оглед изхода от въззивното производство, право на разноски има въззиваемата страна, която не е удостоверила реалното извършване на разходи за въззивната инстанция, респ. отговорност за разноски не следва да се разпределя.

С оглед гореизложените съображения, съдът

РЕШИ.

П Е Ш И К.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260440/28.06.2021г. по гр.д.№ *82/2020г.
на Д.ки районен съд.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.280,
ал.3, т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____